

Gerbiami Anykščių krašto partizanai,

turbūt pirmiausia aš turėčiau Jums prisistatyti. Esu Gabija Kisieliūtė, man 15 metų (visai piemenėlė dar), mokausi Anykščių Jono Biliūno gimnazijoje, Id klasėje. Pirmiausia noriu pasakyti, kad Jūs visi esate mano herojai, mano didvyriai. Norėčiau labai padėkoti visiems Jums, 1048-iems Anykščių krašto partizanams. Aš negaliu ir nenoriu nei vieno iš Jūsų išskirti, nes Jūs visi mums iškovojote laisvę, Jūsų dėka mes rašome, kalbame, bendraujame lietuviškai, Jūsų dėka mes laisvai galime aplankyti senelius, dėdes, tetas, pusbrolius, pusseseres. Mes kiekvieną rytą einame į mokyklą, kurioje mokomės lietuvių kalba, ir nebijome, kad prie mokyklos durų mus pasitiks būrys bolševikų, nebijome, kad enkavedistai staiga įsibraus į namus ir ištrums mūsų artimuosius. Jei ne Jūs, šis laiškas galbūt nebūtų rašomas lietuviškai, galbūt aš šio laiško iš viso nerašyčiau...

Na, o dabar, tiesą sakant, net nežinau, nuo ko pradėti... Lietuva išties pasikeitė, todėl visų pirma noriu Jus pasveikinti. Jums pavyko! Mes esame laisvi! Ak, kaip norėčiau, kad Jūs visa tai išvystumėte... Vėliavos prie mūsų namų dabar jau gali plevėsuoti laisvai, o himną mes giedame taip garsiai, kad visas pasaulis išgirstų. Lietuva gyvena gerai, tik dabar visą pasaulį užklupo COVID-19 pandemija ir labai liūdna sakyti, bet dėl to lietuviai taip pat miršta, o už jų gyvybes kovoja medikai ir savanoriai, panašiai kaip ir Jūs kovojote. Tai, kas vyksta dabar, savotiškas karas... Apsauginės veido kaukės jau tapo kasdienybe, o karantinas yra nebeatsiejama mūsų gyvenimo dalis, tik ne miškuose kariaudami mes gelbėjame gyvybes, o sėdėdami namuose. Ir kartais, kai man pasidaro labai sunku sėdėti tarp keturių sienų, nematyti savo draugų, senelių, pusbrolių ir pusseserių, neiti į mokyklą (dabar mes mokomės nuotoliniu būdu, naudodamiesi kompiuteriais), aš pagalvoju apie Jus ir suprantu, kad yra visiškas menkniekis pasėdėti šiltuose namuose kartu su šeima palyginus su tuo, ką Jūs patyrėt... Čia yra tik lašas jūroj. Bet pereikime prie gražesnių dalykų. Lietuva, kaip ir anksčiau, taip ir dabar yra be galo, be krašto graži, turinti nuostabių žmonių pradėdant įžymiais rašytojais, auksarankiais gydytojais, ryžtingais kariais, kilniaširdžiais mokytojais, sportininkais, menininkais, mokslininkais, garsinančiais Lietuvą visame pasaulyje, baigiant paprastais žmonėmis, studentais, mokiniais, vaikais, kurie didžiuojasi, kad gimė Lietuvoje, didžiuojasi mūsų Lietuva ir augina savo meilę Lietuvai. Man pačiai Lietuva yra viskas, Lietuvą aš labai myliu ir gerbiu, o meilė jai tik stiprėja ir auga. Taip rašau ne dėl to, kad įtikčiau Jums ar kad Jūsų nenuvilčiau, ne, taip rašau, nes mano širdis tai jaučia. Aš Jums papasakosiu vieną istoriją, tiesa, ji nėra linksma... Gyvenau aš su šeima dvejus metus Vokietijoje, bet ne dėl to, kad mums Lietuvoje nebuvo gera, ne, mano tėtis karininkas, jį ten išsiuntė. Taigi, tuos dvejus metus lankiau vokišką mokyklą ir mane šokiravo tai, kad Vokietijos paaugliai, mano amžiaus vaikai, vis dar galvoja, kad aš, Lietuvos Respublikos pilietė, esu iš Sovietų Sąjungos, tiesą sakant, nesumeluosiu, bet tai išgirdusi aš pajutau lyg durklą dūrį į savo širdį gavusi, negalėjau pati patikėti, ką išgirdau, ir pradėjau aiškinti, kad Lietuva yra laisva, kad ji buvo okupuota, bet Jūs iškovojote mums laisvę, nešiau jiems lietuviškų saldainių, pasakojau apie Lietuvos žmones, jos gamtos grožį, bet drauge man buvo vis dar sunku suvokti, kad net praėjus 31-riems metams nuo Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo, galima sakyti, vos ne kaimyninė šalis galvoja, kad mes esame Sovietų Sąjungoje. Tada aš daviau sau pažadą, kurį duodu ir Jums, 1048-iems savo krašto partizanams, kad visa širdimi ir toliau mylėsiu ir branginsiu Lietuvą, būsiu Jos šviesi ateitis, jeigu reikės, eisiu jos ginti ir kiek tik įstengsiu, garsinsiu ją visame pasaulyje! Nes kas kitas, jei ne mes tai padarysime? Tikiu, kad ir kiekvieno iš Jūsų širdyje ir galvoje skambėjo tokie patys žodžiai... Kas kitas, jei ne mes...

Baigdama norėčiau Jums pasakyti, kad mes Jūsų niekada neužmiršime, Lietuvos žmonės Jus prisimena, gerbia, yra be galo dėkingi ir labai Jumis didžiuojasi. Vis daugiau žmonių eina į žygius Jūsų garbei, Jūs esate neatsiejama mūsų istorijos pamokų dalis, neatsiejama Lietuvos istorijos dalis, esate mūsų praeitis, bet kartu ir dabartis, ir ateitis, nes Jūsų dėka mes esame laisvi, nepriklausomi, Jūsų dėka mes laisvai kalbėjome, kalbame ir dar ilgai kalbėsime lietuviškai. Kaip mano tėvai, seneliai, dėdės ir tetos man nuo mažumės pasakojo apie Lietuvą, taip ir aš pasakosiu apie ją savo vaikams su visa meile Lietuvai ir visa pagarba Jums. Nes Lietuva yra mūsų Tėvynė, Lietuva mūsų visų namai.

Pagarbiai

Gabija Kisieliūtė, Jūsų jaunesnioji sesuo iš XXI a.